

2. deň

(Piatok 12. 1. 2024)

Keď sa s niekým rozprávate, tak o tom ako dlho zostanete v rozhovore závisí aj od toho ako sa poznáte a aký máte k sebe vzťah. Z toho dôvodu sú niektoré rozhovory len formálne a informačné, takže viac-menej povinné. Len ste sa dozvedeli čo ste potrebovali (a možno ani to), alebo ste si splnili nejakú povinnosť, potrebu. A žiaľ niektoré modlitby majú podobný charakter. V bežnom živote sú takéto rozhovory „normálne“. Modlitby takéhoto druhu nemajú význam a dovoľm si povedať, že sú pre Pána urážkou (keby nebolo Jeho milosti, ktovie ako by to skončilo). Na strane modliaceho človeka takáto „modlitba“ vyvoláva pocity prázdnoty, osamelosti, „smädu a hladu“.

Keďže nám záleží na tom, aby sa to zmenilo, tak hľadáme riešenie, pýtame sa, diskutujeme. Nieкто nám poradí čo u neho začalo „fungovať“. A tak to opakujeme – chvíľu máme pocit, že sa to zlepšilo, ale zanedlho sú pocity a prežívanie rovnaké ako predtým. Neschodnosť takéhoto riešenia je zrejmá v tom, že hľadáme „návod“ – technické riešenie. Ako to urobiť, aby Boh bol spokojný a začal nám odpovedať na našu snahu?

Aj z bežných rozhovorov vieme, že dobrý rozhovor nespočíva v správnej technike rozhovoru. Je v tom, že sa poznáme navzájom a chceme zostať čo najdlhšie v tom rozhovore, lebo nám je dobre. A chceme, aby aj tomu druhému bolo s nami dobre, aby netúžil odísť.

Neexistuje technika, ako viesť dobrý rozhovor s Bohom. Bohom nemožno nijako manipulovať. Neexistuje spôsob, ako ho presvedčiť, že by mal konať tak, ako by sme chceli my. Boh nie je otvorený našim návrhom, ako by mal najlepšie riadiť naše životy. A preto je „nútený“ čakať.

Ak si dovoľm hovoriť/písať o návode, tak ten je možné vidieť v celom živote Ježiša Krista, a napr. aj v jeho veľkňazskej modlitbe: „*A večný život je v tom, aby poznali Teba, jediného, pravého Boha i toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.*“ (Ján 17,3) Ježiš Otca pozná tak, že žije s ním, spolu sa rozprávajú. On vstane každé ráno, odíde na miesto kde ich nik nebude rušiť a rozprávajú sa (Mar 1,35). Je im spolu dobre, majú si čo povedať. Nie je to povinnosť, nie je to formalita, nie je to hlavne kvôli informáciám. Je to preto, aby boli spolu. Je to Jeho Otec.

Je to modlitba, ktorej základom je vzťah - a to je druhý krok, o ktorý by sme sa mohli pokúsiť. Skúsme nemyslieť predovšetkým na požiadavky/prosby, ktoré chceme vysloviť. Jednoducho prídme v úcte do Jeho prítomnosti a povedzme: „Môj Pán, som tu a chcem byť s Tebou. Chcem vnímať Tvoju prítomnosť a nechať Teba, aby si viedol tento čas. Túžim vedieť kto si, aký je Tvoj zámer so mnou a tak ma prosím veď.“

Aktuálna modlitba:

„Pane, chcem Ťa poznať a poznávať. Často mi Tvoj skutočný obraz zastrelí moje požiadavky a očakávania ako ich splníš. Prežil som sklamanie keď som musel čakať, a nič sa nestalo. Zrejme si aj Ty prežíval sklamanie z toho ako som sa s Tebou rozprával. Prosím o odpustenie. Chcem Ti ďakovať a prosiť Ťa o pokoru a ochotu poznávať Ťa. Prosím odkrývaj mi svoju tvár, aby som sa mohol do nej „zamilovať“, nielen od nej niečo žiadať.“

Hlavné ciele spoločných modlitieb:

- Aby život a viera každého z nás bola pod vplyvom Ducha svätého.
- Aby sme ako spoločenstvá veriacich budovali vzťahy na základe vzájomnej úcty a dôvery.
- Aby sme sa v osobných aj spoločných evanjelizačných aktivitách spoliehali na vedenie Duchom svätým.
- Príhovorné modlitby za členov a priateľov cirkvi, ktorí prestali navštevovať spoločné bohoslužby.
- Za jednotu a odovzdanosť cirkvi a zborov na celom svete.